

sig for ham og han førtes ind i den (saa længe forønskede) Verden, hvorover ingen Kirkeklokker ringede. Han følte dog nu slet ikke nogen Længsel efter »Skovbakken« eller dens Søndagsfestligheder. Han tænkte uden Misundelse paa den Strøm af glade og pyntede Mennesker, som i Løbet af Dagen vilde gæste den. Kun Jakobe savnede han. — Kunde han dog bare rive hende ud af det Helvede!

En efter en tav Klokkerne. Dobbelt ensomt strakte Engenes Øde sig henunder den lave Graa-himmel. Og paany grebes han af denne underlige Følelse af Forladthed. Lyden af en Vogn langt borte paa ukendte Veje fremkaldte tilsidst en helt fantastisk og uhyggelig Fornemmelse hos ham af Hinsidighed ... af at være en Afdød, der i Skygernes Rige hørte Menneskelivet røre sig over hans Grav.

Han tænkte igen paa Jakobes Brev, — han vidste nu, hvad han vilde svare hende. Denne fredhelligede Formiddag, disse højtidsklædte Bønder i deres fint pudsede Vogne, de Tusinder, ja Millioner af Hjem, hvorfra i denne Time fortrøstningsfulde Mennesker Verden over søgte til Kirkerne for at hente nyt Mod og ny Styrke i Tilværelseskampen, — det var jo Livets egen overbevisende Protest mod hendes Ord. Lad saa være, vilde han skrive, at Kristendommen havde frygtelige Synder paa sin Samvittighed, de blev dog vistnok rundelig opvejede af det gode, den